

COM S'HO POT FER AQUEST?

Una pregunta que encara avui la gent es fa. I la esposta que en dóna la doctrina no tant sols no aclareix gaire sinó que, potser, enfosqueix encara més la qüestió. Certament que és una qüestió de fe; però només de fe?

La tradició mil·lenària de l'Església és no reflexionar, no raonar els misteris, ja que, per definició un misteri és necessàriament superior a la capacitat de comprensió de la ment humana.

És clar que sense de l'acceptació primària de l'existència de Déu, de l'Ésser Superior, creador, origen de tot, sense aquesta fe, no cal reflexionar ni raonar-ne cap altre.

Sense l'acceptació de l'Encarnació, podem plegar veles Però qualsevol misteri pot ser raonat en sí mateix, per poder arribar a la humil conclusió .<no acabo de comprendre, però és raonable acceptar-ho>

Sempre, però, si comencem acceptant: <Déu és Amor>. Cap altra religió no pot tenir ni la Trinitat, ni l'Encarnació, ni acceptar la **presència real** de Jesús en la seva humanitat, ressuscitada, material però invisible, en aquest pa «baixat del cel»

I la doctrina de la consagració, basada en les paraules dites per qui l'Església ha ordenat, tampoc ajuda gaire, Què val més, les paraules, l'home que les diu, la fe de qui vol rebre Jesús unida al desig del mateix Jesús que vol «ser menjat»?

Què pensaven, què creien els primers cristians (encara sense nom) quan «partien el pa» en família, a casa seva; quan els apòstols només eren predicadors de la bona nova de l'evangeli; quan només hi havia l'únic el gran «sacerdot» Jesús ressuscitat, i tots compartien aquest sacerdocí?

P. G.